

सम्पादकीय

सम्मानको संस्कारले जीवित राखेको साहित्यिक चेतना

भापा जिल्लाको दमकमा आयोजित साहित्य कला संगम दमकको 'पुर स्कार अर्पण समारोह' केवल एक कार्यक्रम मात्र होइन, यो नेपाली साहित्यिक संस्कृतिको जीवित धरोहरलाई निरन्तरता दिने एउटा सशक्त अभ्यास हो। प्रज्ञालाई सम्मान गर्ने परम्परा कुनै औपचारिकता होइन-यो समाजले आफ्ना बौद्धिक र सिर्जनशील शक्ति प्रतिको कदर हो, जसले सभ्य समाज निर्माणको आधार तयार गर्छ।

आजको समय प्रविधि, न्यायसायिकता र तीव्र गतिमा बदलेको जीवनशैलीले साहित्यलाई केही हदसम्म ओम्हेलमा पार्ने खतरा देखिएको छ। यस्तो अवस्थामा दमकजस्तो सहजवाट साहित्यिक गतिविधि र सम्मानक यस्ता भन्म्य कार्यक्रम आयोजना हुनु आफैमा सकारात्मक संकेत हो। यसले साहित्य केवल पुस्तकमैत्र सीमित विषय नभई सामाजिक चेतना र सांस्कृतिक पहिचानको आधार हो भन्ने सन्देश दिन्छ।

यस कार्यक्रममा राष्ट्रिय तथा अन्तर्राष्ट्रिय स्तरका प्रज्ञाहरू-मोहन सुवेदी, भीम खतिवडा, वासुदेव पाण्डे, खेम नेपाली, राजेन्द्र संग्रौला, वीरेन्द्र थोकिलाहा, गोपाल प्रसाद भण्डारी लगायतलाई सम्मान गरिनु केवल नैतिकको सम्मान मात्र होइन, सम्पूर्ण नेपाली साहित्यिक जनताको सम्मान हो। यस्ता कार्यक्रमहरूले प्रज्ञाहरूको योगदानलाई सार्वजनिक रूपमा स्थापित गर्नुका साथै नयाँ पुस्तालाई पनि प्रेरणा दिने काम गर्छन्।

विशेष रूपमा उल्लेखनीय पक्ष भनेको अक्षयकोषको अवधारणा हो। विभिन्न वातावरणको योगदानबाट स्थानमा गरिएका कोषहरूले साहित्यिक गतिविधिलाई दीर्घकालीन आधार प्रदान गरेका छन्। भवानी मिश्र, तुलसादेवी न्यौपाने, रुद्र निरौला तथा चन्द्रबिी खड्का जस्ता न्यायिकता नाममा स्थापित कोषहरूले देखाएको उदात्तता केवल आर्थिक सहयोग होइन, यो साहित्यप्रतिको आस्था र जिम्मेवारीको प्रतीक हो। यस्ता कोषहरू बिना साहित्यिक गतिविधिको निरन्तरता सम्भव हुँदैन भने यथार्थलाई स्वीकार्नेपर्छ।

तर, के यस्ता कार्यक्रमहरू केवल सम्मानमा सीमित रहनु पर्याप्त छ त भन्ने गहन र यक्ष प्रश्न खडा गरेको छ। सम्मान महत्वपूर्ण छ, तर त्यो संगसंगै सुजनात्मक उत्पादन, अध्ययन-अनुसन्धान र साहित्यको गहिराइमा काम गर्ने वातावरण पनि आवश्यक छ। साहित्यलाई जीवित राख्न केवल पुर स्कार होइन, निरन्तर अभ्यास, पाठक निर्माण र आलोचनात्मक विमर्श पनि उतिकै आवश्यक हुन्छ।

साहित्य कला संगम दमकले सञ्चालन गर्दै आएको मासिक गोष्ठी, कार्यशाला, रचना वाचन, 'सङ्घ' परिषदको प्रकाशन र नयाँ प्रतिभा उत्पादनका गतिविधिहरू सकारात्मक पक्ष हुन्। यस्ता गतिविधिहरूलाई अझ विस्तार गर्दै विद्यालय र कलेज तहसम्म साहित्यिक संस्कार विकास गर्ने अभियान सञ्चालन गर्नु आजको आवश्यकता हो। अर्कोतर्फ, राज्य र स्थानीय तहको भूमिका पनि उतिकै महत्वपूर्ण हुन्छ। साहित्यिक संस्थाहरूले काम होइन, सर कारका निष्कायहरूले पनि भाषा, साहित्य र संस्कृतिको संरक्षण तथा प्रवर्द्धनमा प्राथमिकता दिनुपर्छ। साहित्य समाजको आत्मा हो-यसलाई उपेक्षा गर्नु भनेको आफ्नो पहिचान गुमाउनु हो।

यसैले, दमकमा आयोजित यो समारोहलाई एउटा कार्यक्रमको रूपमा मात्र हेर्नु हुँदैन। साहित्य अर्भक जीवित छ, प्रज्ञाको सम्मान अर्भक सम्भव छ र समाजमा चेतनाको ज्योति अर्भक निभेको छैन भन्ने सन्देश प्रवाह भएको छ। अन्ततः यस्ता प्रयासहरूलाई निरन्तरता दिन सक्तियो भने मात्र साहित्यिक आन्दोलन सशक्त बन्दछ। सम्मानको संस्कारलाई सिर्जनात्मक अभ्याससँग जोड्दै अघि बढ्ने हो भने नेपाली साहित्यले अझ न्यायक उचाइ हासिल गर्नेछ। दमकबाट सुरु भएको यो उज्यालो यात्रा देशभर फैलियोस -यही अपेक्षा गर्न सकिन्छ।

राष्ट्रिय पुँजीको रूपमा

व्यवसायिकताको संरक्षण केही तथ्य

- सन् १९९९ मा भनेनेजोमा ह्युगो चावेज को सता आरोहण पछी त्यहाको सरकारले त्यहाका उद्योगपती र व्यवसाहीहरूलाई भद्रघारका विषयमा कडा नियन्त्रण र धरपकडले त्यहाको पुजी पलायन हुँदा लगभग भनेनेजोला टाट पल्टिएको थियो त्यो क्रम निकोलस मादुको सम्म पनि जर्जियो।
- सन् २००५-६ मा जिम्बाब्वेका राष्ट्रपती रोबर्ट मुगवे त्यहाका उद्योगपती व्यवसाही माथी निर्भम बन्दा त्यचमन्त्रालयवित्तमन्त्र को असरले देश टाट पल्टिएको थियो। त्यो समयको असर आज पनि जिम्बाब्वे भोगिरहेको छ।
- सन् २००० मा रसियामा रुबलद्विभर पुगिनको उदय पछी केही सिमित सता नजिकका व्यापारीहरू 'ओलिगार्क' माथी सरकार निर्भम बन्दा विश्वभरको रसियामा लगानी लगभग जितो भएको थियो भने लगभग त्यहाको अर्थतन्त्रको ठुलो पैसा पलायन भएको थियो।
- सन् २०२० को सुरुवात तिर चिनमा त्यहाका टेक कम्पनीहरू अलिबाबा र ज्याकमा जस्ता कम्पनीहरू र व्यवसाहीहरूलाई सरकारले नियन्त्रणमा लिने प्रयत्न गर्दा त्यहाको सेयर बजार क्रोश भएको थियो भने त्यहाका टेक कम्पनीहरूले लगभग ५०० बिलियन पैसा बाहिर लगेका थिए।
- सन् २०२१ मा म्यानमारमा सौनिक कु पछी निजी क्षेत्रलाई धरपकड भई इतिहासको सबैभन्दा ठुलो बैकिङ संकट परेको थियो। विदेशी लगानीहरू पलायन भएका थिए भने देशको न्प्र ३५% घटेको थियो।
- सन् २००२ मा अर्जेन्टिना सरकारले निजी क्षेत्रमाथी हस्तगत भई विश्वभरको डलर प्रतिबन्ध खेनु परेको थियो सगै स्थानिन मुद्रा मुल्य हिन भएको थियो।
- सन् २०१८ को टर्की काण्ड, २०१३ को इजिप्ट काण्ड, २०२० को इथियोपिया काण्ड यस्ता हजारौ काण्ड छन् इतिहासमा जहा व्यवसाही माथी सरकारको हस्तगत हुदा लगभग देश टाटपल्टिएको छ। सन् २०१० को नाराले जिउरा मिज्दैन जो विसिन् हुँदैन। कतै हामी पनि माथीको इतिहासकै पाना तिर जादै छैनौ ? यो विचारगियि छ।
- धरपकड मात्र सम्पत्तिको समाधान हैन सहज रूपमा कानुनी परिधि तिर व्याजनु सरकारको दाइत्व हो। कामका लागि काम देखाउदा देश टाटपल्टिनेदिना तिर नजावोला। हाम्रो देशबाट पुजी पलायन हुन्छ भने त्यो सरकारको अर्थगतिको दिनभन्ती हो। हामीले हाम्रो धरातल बिसिन् हुँदैन।
- धुव सत्य के हो भने सरकार, नेता, पार्टी फेरि फरि जति पनि बनाउन सकिन्छ तर पुजी, उद्योगी र व्यवसाही फेरि फेरि बनाइरहन सकिदैन।

यो समय सुकुम्बासी शब्दले सिंगारिएको छ। कतिलाई अग्रिय लाग्ने, कतिलाई प्रिय लाग्ने यो शब्दले नेपाली सञ्चार जगत ढपकै ढोको छ। यसैको हेडलाइन छ यत्रतत्र 'बालेन सरकारको फलानो सुकुम्बासी बस्तीमा पनि डोजर चल्थो'। डोजरको बिरोध भयो। राजनीति रंगमा सजियो। किनकि सुकुम्बासी शब्द निकै प्यारो लाग्छ कतिपय राजनीतिक आदर्श बोकेकाहरू लागि। किनभने कार्ल मार्क्सले समाजमा वर्ग छुट्याउदा पुँजिपति वर्ग (बुर्जुवा) र सर्वाहारा वर्ग (प्रोलेटरेट) भनेर पुरै समाजलाई दुई चरित्र र अवस्थामा फिटान गरेर लेखे। यही वर्ग विभाजन मार्क्सवादको आत्मा बन्यो। त्यो आत्माभित्र एउटा रूढि रखा पनि सक्तियो, त्यो रखा मात्रै नभएर त्यो पर्खाल बन्यो। त्यो दुइवटा संसार बन्यो। एउटा संसार, जसलाई बुर्जुवा वर्ग भनियो त्यो सदाबहार 'युगमन कहलियो। अर्को संसार जसलाई सर्वहारा भनियो त्यो सदाबहार 'मिड कहलियो। यसरी राजनीतिक विचारको यो खाले बुर्जुवा वर्ग बन्यो। त्यो फर्माभित्र पूर्वी युरोप, चीन, दक्षिण अमेरिकाका कतिपय मुलुकहरू छिरे। र एकछत्र ईटा बने 'आदर्श' र 'राजनीतिक विचारका'। हामी पनि अछुतो रहैनौं।

मार्क्सवादको यो फर्माभित्र मान्छेका बुद्धि र विवेकहरू समा थाले। त्यो फर्माबने बनाएका मान्छेका दिमागका ईटा एउटै साइज, एउटै आयाम र एउटै रंगमा निस्किए। एउटा फर्माबाट करोडी एकै साइजका ईटा फ्याक्ट्रीमा उत्पादन भए विशौ शताब्दीभरि।

तर यो फर्मा 'ईटाका अकल्पनीय विविधतायुक्त' आकारहरू निस्कियो कुरै भएन। किनभने ती ईटाका अकारहरू फेरिइसके। 'साइज' मिलेन। तर हामी 'साइज मिल्छ' भनिरहेका छौं।

आजको दुनियाँमा मानिसहरूलाई परम्परागत मार्क्सवादी वर्गहरू-जस्तै बुर्जुवा (मालिक वर्ग) र सर्वहारा (श्रमिक वर्ग) बीच सरल रूमा विभाजन गर्न अब सक्दैन किनभने वर्गका आयामहरू बदलिसके। ईटाको 'साइज' बदल्नु पर्ने

फर्मा, ईटा र सुकुम्बासी

बासन्तो घण्टजय basanta9@gmail.com

राज्यले नागरिकलाई भेदभाव गर्दैन। गर्नु हुँदैन। दुःख दिनु हुँदैन। सबैलाई बराबर न्याय दिनु पर्छ। 'एभिन इज इक्वेल विफोर ल' भनेर रूशोले लेखेको किताब 'द सेकेन्ड कन्ट्राक्ट' आजको लोकतन्त्रको मेरुदण्ड हो।

मन्यो। किनकि आय र जीवनशैली सधै यी दुई वर्गीय भूमिकासँग कुनै पनि छलतमा मेल खाँदैनन्। उदाहरणका लागि, केही श्रमिकहरूले साना व्यवसायी मालिकहरूभन्दा बढी आन्दानी गर्छन्। एउटा बैकको लेखापालले १० बिगाहा जमिन भएको पुँजिपति मालिक भन्दा त्यो सहवारा नेकरले धेरै नै बढी कमाइरहेको हुन्छ। अब भन्नु, को हो त पुँजिपति ? को हो त सर्वाहारा ? दमक चोकमा दश धुर जग्गा हुने पुँजिपति कि बालुवाखाना ३ बिगाहा जमिन हुने पुँजिपति ? त्यसैले, व्यक्तिहरूलाई उनीहरूको सामाजिक-आर्थिक जीवनशैलीका आधारमा, स्थानका आधारमा वर्गीकृत गर्नु पर्ने हुन्छ आज। तर हामी उही 'फर्मा' ले बनाएका ईटा बनेर बोलिरहेका हुन्छौं।

आज हाम्रो समाजमा खासमा पाँच प्रमुख सामाजिक वर्गहरू भेटिन्छन्। पहिलो वर्ग हो अधोवर्ग, जो घरबारविहीन छ र उसको श्रम बाहेक उसंग केही पनि छैन। दोस्रो, 'निम्न वर्ग', जो गरिब छ तर बस्ने आफ्नै भुम्रो छ। तेस्रो, 'मध्यम वर्ग' जो आर्थिक रूमा रिश्वत र छ तर धनी छैन। उसले संघर्ष पनि गरिरहेनु पर्छ। चिन्ता पनि धेरै हुन्छन्। चौथो, 'उच्च वर्ग' जो आर्थिक रूमे सभ्य र सम्पन्न छ र उसले जीवन धान्न संघर्ष परिरहेनु पर्दैन। उसंग लगानीहरू पनि प्रशस्त हुन्छन्। पाँचौ, 'अत्यन्त धनी वर्ग' जो अभिजात

वर्ग हो जसको हातमा मुलुकका प्रमुख आर्थिक पाटाहरूको नियन्त्रण हुन्छ। निम्न वर्गहरूले आर्थिक अभ्यास र अनुसन्धाको सामना गर्नुपर्छ, भने उच्च वर्गहरूले सुविधा, विशेषाधिकार र स्वायत्तिको उपभोग गर्छन्। मध्यम वर्ग यी दुईको बीचमा पर्दछ, जसले केही स्थिरतासँगै आर्थिक दबाव पनि अनुभव गर्दछ। अमेरिका, युरोप आदि कतिपय बुर्जुवा लोकतन्त्र भएका मुलुकहरू को यो ५ खाले विभाजन हामीकहाँ पनि आइपुगेको छ। अनि हामी भनिरहन्छौं 'सुकुम्बासीलाई हटाउन पाइँदैन'। किनभने लिखा परेको दिमागले यही भन्छ कि एउटा वर्ग ती सुकुम्बासी हुन्, अर्को वर्ग सरकारमा बस्ने जस्ता धनी र 'सुनवाला' हुन्। समस्याको जड यही हो। त्यही भएर सुकुम्बासीलाई संरक्षण तिर्ने गरिइन्छ हुन्छन् जो समातनी फर्मा' मा हाइर दिमाग बनाएका हुन्छन्, तिनले यो समाजलाई बुझ्न पाएका छैनन्। बुझ्न दिइएको पनि हुँदैन। तिनलाई सधै भोटबैक बनाइएको हुन्छ। अब यस्तो जटीलतामा डुईँसय बर्ष अघि बनेको फर्माका हाम्रा टाउजाले चाडि भनिरहन्छ कि हाम्रो समाजमा दुइवटा जर्ग मात्रै छन्। समस्या यहिभित्र छ। होमलेले / ल्याबरेस त संसारमा जहाँ पनि हुन्छन्। तर तिनको व्यावस्थापन गर्नु राज्यको दायित्व हो। अमेरिकामा पनि छन् सुकुम्बासी। त्यहाँ विभिन्न मोडेलमा सुकुम्बासी समस्या हल गरिन्छ।

एउटा हो, हाउजिज फस्ट मोडेल जसमा विनाशर्च 'तिनलाई आवास उपलब्ध गनाइसर्छ। अर्को हो टाइनो होम मिलेज मोडल जसमा संक्रमणकालका लागि सुविधासम्पन्न तर साना घरहरू बनाइएका हुन्छन् सुकुम्बासीहरूका लागि। अर्को छ राइस्ट टु सेक्टर मोडल जसमा कानूनी प्रकृया पूरा गरेर सुबिधापुक्त घरहरू बनाइएका हुन्छन् तिनका लागि। युरोपमा पनि हाउजिज फस्ट मोडल (फिनल्याण्ड), 'सोसल सेक्टर' मोडल (अस्ट्रिया), 'इन्टिग्रेटेड सोसल एसिस्टेन्स सिस्टम' फिनल्याण्ड, 'कम्युनिटी बेस्ड कोअपरेसन' (स्पेन) आदि लोकप्रिय मोडलहरू अवलम्बन गरिएका छन्। नेपालमा बालेन सरकारले अवलम्बन गरेको मोडल पनि यिनीहरूसंग बिल्दोजुल्दो छ। कुरा यति हो, राज्यले नागरिकलाई भेदभाव गर्दैन। गर्नु हुँदैन। दुःख दिनु हुँदैन। सबैलाई बराबर न्याय दिनु पर्छ। एभिन इज इक्वेल विफोर ल भनेर रूशोले लेखेको किताब 'द सेकेन्ड कन्ट्राक्ट' आजको लोकतन्त्रको मेरुदण्ड हो। बालेन सरकार पनि यो धरातल बाहिर जान मिल्दैन। हिजो त यो धरातल कति पर गए पार कति नि गुराना दलहरू, अनि त ती फालिए। त्यो गरीबी दोहोर्चाउने यो सरकारलाई अनुमति छैन। अहिले यो सरकारको बिस्वमा देखिएको रोइलो 'सत्ताबिमुख' हुनु परेको छ'उटपटि' मात्रै हो। दमक

पशुधनदेखि मानवसम्म: भेटेरिनरी सेवाको प्रभाव

प्रत्येक वर्ष अप्रिलको अन्तिम शनिबार मानाईने विश्व भेटेरिनरी दिवसले पशु चिकित्सकहरूको अथक सेवा, समर्पण र समाजमा उनीहरूको महत्वपूर्ण भूमिकाको कदर गर्ने अवसर प्रदान गर्दछ। यो दिवसले पशु स्वास्थ्यसँगै जनस्वास्थ्य, खाद्य सुरक्षा, आर्थिक स्थिरता र जूनोटिक वर्ग नियन्त्रणमा भेटेरिनरीहरूको योगदानलाई उजागर गर्छ। २०२६ को सन्धर्भमा दिवाण, खाद्य सुरक्षा र जीविकोपार्जन सुदृढीकरणमा विशेष जोड दिइएको छ, जसले वातावरणीय, सामाजिक र आर्थिक पक्षबीच सन्तुलन आवश्यक रहेको सन्देश दिन्छ।

विश्वभर १ अर्बभन्दा बढी मानिस आ'नो जीविकोपार्जनका लागि पशुपालनमा निर्भर छन्, जहाँ दूध, मासु र अण्डाजस्त्या पशुजस्य खाद्य पदार्थको पोषण सुरक्षामा महत्वपूर्ण भूमिका खेल्छन्, विशेष गरी कुपोषणको जोखिममा रहेका समुदायका लागि। यस्ता खाद्य प्रणाली दिगो बनाउन उत्पादन सुरक्षित, किफायती र पहुँचयोग्य हुनु आवश्यक छ भने किसानको आय सुनिश्चित हुनु पनि उतिकै जरुरी छ।

पशुधनले सोलु-गुशाल खाद्य प्रणाली निर्माणमा पनि योगदान पुऱ्याउँछ, किनकि यसले बाली अवशेष र घाँसजस्ता गैर-खाद्य स्रोतलाई उच्च गुणस्तरको पोषणमा रूपांतरण गर्छ र माटोको उर्वरशक्ति कायम राख्न सहयोग पुऱ्याउँछ। स्वस्थ पशुहरू उच्च उत्पादनशील हुन्छन्, कम स्रोत

मजदुरदेखि करोडपति उद्यमीसम्म: भीमबहादुरको प्रेरणादायी यात्रा

दमक/ भापाको मच्चौनगर-२ भूकटीका ३२ वर्षीय भीमबहादुर भट्टराई एक समय दैनिक गुजारा चलाउने संघर्षरत थिए। चूहिनै छानोमूनि बग्दै विद्यान-वेतुकाको छाक टार्नसमेत प्रीऔं पर्ने अवस्थामाबाट गुडिआएका उनले काँहले भोके रात काटे त काँहले अरूको मजदुरी गरेर जीवन धाने। तर आज उनको जीवन पूर्ण रूपमा परिवर्तन भएको छ। निरन्तर मेहनत, लगनशीलता र आत्मनिर्भरताको स्रोतले उनी सफल उद्यमीका रूपमा स्थापित भएका छन्। अर्हले उनी सञ्चालन गर्दै आएको 'गोपेश नर्सरी उद्योग'मा पाँच सयभन्दा बढी प्रजातिका विरूवा उत्पादन हुन्छन्, जसको बजार फाँटोबिड चितवनसम्म फैलिएको छ।

विसं २०५० मा मात्र २७०० को सानो लगानीबाट सुरु गरिएको यो व्यवसाय आज वार्षिक करोडौंको कारोबारको रूपमा पुगेको छ। तर्सरी व्यवसायका माध्यमबाट उनले आफ्नै घरजग्गा जोड्नुका साथै आर्थिक रूपमा सुदृढ बनेका छन्। सानैदेखि परिश्रममा विश्वास राख्ने भीमबहादुरले कुलुवा व्यापारदेखि लिएर गाई-बाख्रा बेच्ने कामसमेत गरे। स्थानीय बजारमा व्यापार गर्दै उनले व्यावसायिक अनुभव हासिल गरे। साथै, उनी एक समय पत्रिका वितरण गर्ने 'हड्कार'को काम पनि गरेका थिए।

कक्षा १० सम्मको अध्ययनपछि, पूर्ण रूपमा स्वरोजगारमा लागेका उनले शिव शक्ति ग्रुप अफ कम्पनीमा काम गर्दै कृषि क्षेत्रमा आवश्यक ज्ञान र सीप हासिल गरे। यही अनुभवले उनलाई व्यवसायमा अगाडि बढ्न मद्दत गर्‍यो। हाल उनले नर्सरीसँगै सुपारी प्रशोधन उद्योग पनि सञ्चालन गरिरहेका छन्। भापा सुपारी खेतीका लागि उपयुक्त क्षेत्र बाहिरले उनले यस क्षेत्रमा पनि लगानी विस्तार गरेका छन्। किसानबाट सुपारी बजारको गरी प्रशोधन गरेर विक्री गर्ने कामबाट समेत स्थानीयलाई रोजगारी मिलेको छ।

उनका अनुसार, "इमानदारी र मेहनतका साथ काम गरे सफलता अश्चय प्राप्त हुन्छ" अर्हले उनका उद्योगहरूमा २० जनाभन्दा बढी स्थानीयले रोजगारी पाएका छन्। उनको सफलतामा उनकी पत्नी तुलसी भट्टराईको महत्वपूर्ण साथ रहेको छ। उनले सधै स्वदेशी कुरा गर्ने प्रतिवद्धता राखी छन्।

व्यवसायसँगै भीमबहादुर सामाजिक कार्यामा पनि सकीय छन्। उनले विद्यालयमा अर्थशुल्क स्थापना गर्नुका साथै धार्मिक र सामुदायिक संरचना निर्माणमा सहयोग गर्दै आएका छन्। खाडी मुलुकतर्फ रोजगारका लागि जाने युवाहरूको भीडबीच भीमबहादुर स्वदेशीमै अवसर सिर्जना गर्न सकिन्छ भन्ने उदाहरण बनेका छन्।

मोटर दाहिने गुडाएर अर्वाँ बचत !

गोपाल गडतीला (टेक्सास, अमेरिका)

एउटा मालसामान ढुवानी कम्पनीले आफ्ना मोटरहरू हरेक घुस्तीमा दाहिने मात्र मोडेर बाईषेक दश मिलियन घाइतेन इन्चन बचत गरिरहेको छ भन्ने सुन्दा अचम्म लाग्नसक्छ । तर यो सत्य हो ।

अमेरिकी ढुवानी संस्था युपिएस (युनाइटेड पोस्टल सर्भिस)ले आफ्ना ढुवानीमा खाटिका सवारी साधनहरूलाई दायामात्र मोडेर लगीन्छ । एकदमै अमर वा अवरोधको अवस्थामा बाहेक युपिएसका मोटरहरू बाँया मोडिदैनन् । त्यसरी बाँया मोडिने सवारी साधनको संख्या दश प्रतिशत भन्दा कम छ ।

यसरी मोटर दायामात्र मोडेबापत (दुरी कम हुनाले) यस कम्पनीले हरेक वर्ष दश मिलियन घाइतेन अर्थात तिन करोड ७८ लाख ५४ हजार १९सय ११ लिटर इन्चन बचत गरिरहेको छ । आजको मुल्यमा त्यति इन्चनको मूल १५ करोड १४लाख १६ हजार ४९सय ६८ डलर हुन आँछ । नेरुमा हिसाब गर्दा यो रकम ३० अर्ब ८८ करोड ८९ लाख ५९ हजार ४९सय ७२ हुन आँछ ।

यो सँगै मोटरहरू दायामात्र मोड्दा अरु तिनतिरबाट आएका सवारी साधनलाई बाटो दिन पर्छिन् नपने हुन्छ र ढुवानी गन्तव्यमा अरुभन्दा केहि छिटो पुगिन्छ । दायामात्र मोड्नुको अर्को फाइदा भनेको दुरी कम हुनु पनि हो । अगाडि र दायामात्र सवारीसाधन आएका ठेगान भने सामुनेमा रातो बत्ती बलेको अवस्थामा

स्वास्थ्य जानकारी

स्वस्थकर आँप कसरी चिन्ने ?

आँप खान कसलाई मन पर्दैन र ? गर्मीको मौसम आउनुभित्तिकै धेरैले खोज्ने फल हो आँप । यसलाई फलफूलको राजा पनि भनिन्छ । बच्चादेखि वयस्क र वृद्धवृद्धा सबै जना रमाई-रमाई यो फल खान्छन् । अहिले बोटमा कलिला आँप भुलिरहेका छन् । तर बजारमा छुट्याछुट्यापै पहेंला आँप देखिन थालिसकेका छन् । यी आँप देख्दा तपाईं पनि लोभिनुभएको होला । यस्ता आँप तपाईंको स्वास्थ्यका लागि हानिकारक साबित हुन सक्छन् । स्वादको खोजीमा हामी प्रायः गुगुस्तरलाई बेवास्ता गर्छौं, जुन शरीरका लागि अत्यन्तै स्वतःनाक हुन्छ ।

त्यसो भए, वास्तविक र रसायन हालिएको आँप कसरी छुट्याउने त ? आँपको वास्तविक सिजन मे र जुन हो । तर, अहिलेदेखि नै बजारमा पहेंला आँप आउन थालिसकेका छन् । वास्तवमा, यी आँपहरू रूखमा प्राकृतिक रूपमा पाकेका हुन्छन् । तिनीहरूलाई क्यान्सिन्सिम काबाँड जस्ता खतरनाक रसायन प्रयोग गरेर जबरजस्ती पकाइएको हुन्छ । यो रसायनले आँपलाई वाहिरबाट पहेंलो र सुन्दर बनाए पनि भित्र भने विषाक्त हुन्छ । विज्ञहरूले आँप प्राकृतिक हो वा रसायन हालेर पकाइएको हो भन्ने कुरा घरमै पहिचान गर्न केही साँजला तरिकाहरू सुझाएका छन् ।

बासनाबाट चिन्ने: प्राकृतिक रूपमा पाकेको आँपमा ती बासना हुन्छ । रसायन प्रयोग गरी तयार पारिएको आँपमा कुनै सुगन्ध हुँदैन वा तीब्रो र रसायनको जस्तो गन्ध हुन्छ ।

रङ्ग: रूखमा पाकेको आँप सबैतिर एकैनासले पहेंलो हुँदैन । यसमा हरियो वा खैरो दागहरू हुन सक्छन् । यदि आँपभित्र एकैनासको चमिकलो पहेंलो देखिन्छ भने यो सम्भवतः कुत्रिम रूपमा पकाइएको हुन्छ ।

छोएर थाहा पाउने: रसायन हालेर पकाइएको आँप प्रायः आवरकतान्ताभन्दा धेरै गिलो वा अत्यधिक नरम हुन्छ । प्राकृतिक रूपमा पाकेको आँप केही कडा हुन्छ । **स्वाद:** प्राकृतिक रूपमा पाकन दिइएको आँपको स्वाद विशिष्ट हुन्छ, तर रसायन प्रयोग गरिएको आँप खँटा मुखमा जलन हुन सक्छ ।

पुस्तक-सामार

सोच बदलौं, जिन्दगी बदलौं तपाईंको दिमागमा अनौठो शक्ति छ लोम्बार्डी टाइमको अभ्यास गर्नुस्

ब्रायन ट्रेसी

क्रमागत: यसै समय आफ्नो चारैतिर हेरेर, आफैसँग यो प्रश्न सोध्नुस्, 'म आफ्नो काम राम्रो बनाएर कसरी आफूसँग जोडिएको महत्त्वपूर्ण मानिसको काम लाग्न सक्छु? ममा निभर मानिसको कामलाई तेज, सजिलो र राम्रो बनाउनको लागि म के गर्न सक्छु? केवल प्रतिक्रियावादी बन्नको साटो क्रियाशील बन्नस् । यस्तो व्यक्ति बन्नस् जसले पछि गएर मीका खोल्छ र यदि तपाईंले मीका पाउनु भएन भने आफ्नो निजी प्रयासले त्यसलाई तयार गर्नुस् ।

आफूलाई अतुलनीय बनाउनुस्
बोका रेटन, फ्लोरिडामा काम गर्ने एक सेक्रेटरीले मेरो एक तिमिनारको समयमा एक रोचक घटना बताए । उनले व्यक्तिगत उपलब्धता मेरो एक अडियो प्रोग्राम सुनेका थिए । परिणामस्वरूप, उनले आफ्नो ताजा कमाई, पन्च सय डलर हर महिना, एक वर्ष भित्र दुई गुणा गर्ने फेसला गरे । उनले भराई भने उनलाई यो विषयमा पनि विचार, यो संभव छ, किनकि क सेक्रेटरीको एक यस्तो सम्पुष्टमा थिए जहाँ तलब निश्चित थियो हरे कोहीले यही तलब पाउँछे ।

तर पनि उनले आफ्नो बोसको लागि धेरै उपयोगी बाटो खोज्न शुरू गरे । उनले आफ्नो सामान्य चिन्ती सुल्काउनमा नै उनी धेरै समय बितेको एक दिन उनले उनको पूरा चिन्ती जम्मा गरे र सबैको जवाफ लेखे । त्यसपछि उनले ती वर्ष जाँच र सुधार गर्नको लागि बोसकोमा लिएर गए । उनको काम देखेर बोस प्रसन्न भए र उनले उनलाई यही काम अरु धेरै गर्न प्रोत्साहित गरे छिट्टै उनी आफ्नो बोसको नब्बे प्रतिशत चिन्ती सम्हालन थाले बोसले एक दिन यो कुरा महत्त्व पनि गरे ।

रोपाई र कटाई
करिव तीन महिनापछि उनको बोसले उनलाई बोलाए र ढोका बन्द गरे बोसले उनीसँग भने, उ उनको महत्त्वको कदर गर्छ र उनको तलब बढाउन चाहन्छ । उनले सेक्रेटरीसँग यो कुरा कसैलाई नबताउन भयो किनकि अरूमा असन्तोषको भावना नआओस् । त्यसपछि उसले उसको तलब पन्ध्रसयबाट बढाएर १५० बनाइदियो । सेक्रेटरीले बोसलाई धन्यवाद दिए र उनको काममा मद्दत गर्ने सिलसिला यसरी नै जारी राखे । तीन महिनापछि फेरि बोसले उसको तलब बढाईदिए । तीन महिनापछि फेरि उनले तलबमा वृद्धि पाए । वर्षको अन्तसम्म उनको तलब बढेर महिनाको २२५० डलर भयो, जुन उनको आरंभिक तलबको पचास प्रतिशत धेरै थियो र उसको यी सेक्रेटरीहरूको अर्धी पनि पन्ध्र सय डलर थियो । उनले बताए, उनले जब आफ्नो उर्जा आफ्नो बोस र आफ्नो कम्पनीको कामको राम्रोको लागि लगाए तब परिणाम चमत्कारिक रह्यो । यही रणनीति तपाईंको लागि पनि उपयोगी हुनसक्छ । क्रमशः

कला/मनोरञ्जन

नेपाली अन्कोलोजिस्ट डा. शाही एस्को एलडिपीमा चयन

दमक/ अमेरिकन सोसाइटी अफ क्लिनिकल अन्कोलोजी (एस्को)द्वारा सञ्चालन हुने प्रतिष्ठित नेतृत्व विकास कार्यक्रम (एलडिपी) २०२६-२०२७ का लागि नेपालका क्यान्सर रोग विशेषज्ञ डा. अरुण शाही चयन भएका छन् ।

नेपाली अन्कोलोजिस्टहरूलाई नेतृत्व क्षमता विकास, नीतिगत सोच विस्तार र क्यान्सर उपचार क्षेत्रमा प्रभावकारी भूमिका निर्वाह गर्न सक्षम बनाउन उद्देश्यले सञ्चालन हुने यस कार्यक्रमका लागि डा. शाहीको चयनलाई महत्त्वपूर्ण उपलब्धिका रूपमा हेरिएको छ । हाल पाटन एकेडेमी अफ हेल्थ साइन्सेससँग आवद्ध डा. शाहीको चयनलाई नेपाली स्वास्थ्य क्षेत्र, विशेषगरी क्यान्सर उपचार क्षेत्रमा अन्तर्राष्ट्रिय स्तरमा नेपालको उपस्थिति अझ सशक्त बनाएको एस्कोद्वारा जारी सूचनामा उल्लेख गरिएको छ । एक वर्ष अवधिको यस कार्यक्रममा सहभागीहरूलाई नेतृत्वसम्बन्धी तालिम, अन्तरक्रियात्मक शिक्षा तथा विश्वस्तरीय विज्ञहरूसँग सहकार्य गर्ने अवसर प्रदान गरिनेछ । साथै, एस्कोको रणनीति, नीतिगत दिशा र शिक्षणपूर्ण क्यान्सर उपचारमा यसको प्रभावकारी गहिरो समर्थन विकास गर्ने कार्यक्रमले सहयोग गर्ने अपेक्षा गरिएको छ ।

पेशागत दक्षता र योगदानलाई अन्तर्राष्ट्रिय स्तरमा मान्यता दिएको जनाइएको छ । एस्कोले उनलाई भविष्यमा स्वास्थ्य क्षेत्रमा प्रभाव पार्न सक्ने नेतृत्वदायी विकिसकका रूपमा पहिचान गरेको जनाएको छ । डा. शाहीले यो अवसरलाई व्यक्तिगत उपलब्धि मात्र नभई नेपालका अन्कोलोजिस्टहरूको क्षमता र सम्भावनालाई विवशमानु प्रस्तुत गर्ने महत्त्वपूर्ण माध्यमका रूपमा लिएको बताएका छन् । उनले कार्यक्रममाथिले विश्वका उत्कृष्ट क्यान्सर विशेषज्ञहरूसँग सिक्ने, सहकार्य गर्ने र पेशागत सञ्जाल विस्तार गर्ने अवसर प्राप्त हुने बताए । साथै, शिक्षाका ज्ञान र अनुभवलाई नेपालमा उपयोग गरी अन्य चिकित्सकलाई मार्गदर्शन गर्ने, नयाँ पुस्तालाई प्रेरित गर्ने तथा समय-समयमा प्रगल्भी सुदृढ बनाउन योगदान दिने प्रतिबद्धता उनले व्यक्त गरेका छन् ।

यस वर्षको कार्यक्रमका लागि अमेरिका बाहिरबाट चयन हुनेछे डा. शाही एक मात्र सहभागी रहेका छन्, जसले उनको

सावित्रीको च्याउ खेतीमा सफलता

पर्वत/ जलजला गाउँपालिका-८ फर्सेकी सावित्री खत्री व्यावसायिक च्याउखेतीबाट मनम्य आम्दानी गर्न सफल भएकीछिन् । कृषि पेसाबाट गाउँमै केही गर्न सकिन्छ भन्ने विगत ११ वर्षदेखि व्यावसायिक कृषिखेतीमा सक्रिय खत्रीले च्याउ र तरकारीखेतीबाट बर्सिने रु १२ लाखभन्दा बढी आम्दानी गर्न थालेकीछिन् ।

चारवटा गुम्बाज टनेलमा कच्चे र गोब्रे च्याउखेती उत्पादन गरी रिमैरी जिल्ला बागलुङ, म्यादी र पर्वतको कुरमा बजारमा खपत गर्ने गरेको अगुवा कृषक खत्रीको भनाइ छ । यस वर्ष च्याउबाट मात्रै रु सात लाखभन्दा बढी आम्दानी भएको उनले बताईन् । 'च्याउखेतीबाट हुने आम्दानीबाट सन्तुष्ट छु, उत्पादित च्याउको बिक्रीका लागि कुनै समस्या छैन', कृषक खत्रीले भनिन् । गोब्रे च्याउको प्रतिकिलो रु ५०० र कच्चेलाई रु २०० मा बिक्री गर्ने गरेका उनले गोब्रे च्याउबाट यस वर्ष रु पाँच लाख र कच्चे च्याउबाट रु दुई लाख आम्दानी भएको बताईन् ।

आएको बताईन् । तीनवटै जिल्लाका सदरमुकाम नजिकै रहेको र कालीगण्डकी करिडोरअन्तर्गत मालढुङ्गा-बेनी सडक नजिकै रहेकाले उत्पादित च्याउ र तरकारी बजारीकरणमा समस्या नरहेको उनले बताईन् । खत्रीले यस वर्ष उच्च प्रविधिको टनेल थपेर बाँडे महिना च्याउखेती गर्न थालेकी हुन् । उनले वातानुकूलित टनेलमा जाडो तथा गर्मी दुवै याममा च्याउ उत्पादन हुने बताईन् । अब च्याउखेतीबाट निरन्तर आम्दानी हुने उनले बताईन् ।

खेती गर्नलाई धेरै ठूलो ठाउँ, समय पनि नचाहिने र बेचनलाई सजिलो भएकाले यसप्रति श्रीमान्ने विदेश नगई सघाउन थालेको खत्रीले बताईन् । मेहनत गर्ने हो श्रीमान्ने विदेशमा कमाउन पैसा दुबै मिलेर यहाँ दुःख गरी कमाउन सकिने खत्रीको अनुभव छ । खत्रीले च्याउखेतीबाट भएको कमाईले छोरीलाई उच्च शिक्षाका लागि विदेश पठाउन सफल भएकाछन् भने छोरालाई समेत निजी विद्यालयमा पढाएकाछन् । यसका अलावा बेकामा बचत गर्न सफल भएको उनले बताईन् । मेहनत र परिश्रम गर्ने हो भने पैसा कमाउन विदेश जान पर्दो रहेछ भन्ने आ'नो अनुभवले देखाएको उनले बताईन् ।

सामाजिक एवं राजनीतिक रूपमा सक्रिय रहेकी खत्रीले राम्रो उत्पादन दिने र श्रमिक पनि कम लाग्ने हुँदा च्याउखेतीलाई विस्तार गर्दै गइकीछिन् । वैदेशिक रोजगारीबाट फर्किएका श्रीमान् भीमबहादुर केसीले च्याउ र अन्य तरकारीखेतीको उत्पादन तथा बजारीकरणमा सघाइरहेकाछन् । अहिले दम्पतीका अलावा समय-समयमा ज्यालादारी मजदुर खोजेर तरकारीखेती गर्ने गरेको उनको भनाइ छ ।

पछिल्लो समय गाउँपालिकामा व्यावसायिक रूपमा लाग्ने कृषकको आकर्षण बढेको रहेको गाउँपालिकाका अध्यक्ष राजुप्रसाद आचार्यले बताए । 'गाउँपालिकाले पनि प्रोत्साहन गरिरहेको छ, अबका दिनमा च्याउखेतीमा अनुदान समेत बढाउँछौं', आचार्यले भने । च्याउ एक बहुउपयोगी खाद्य पदार्थ हो । च्याउमा तरकारी तथा मासुमा पाइने सबै प्रकारका प्रोटिन तत्व पाइने र सजिलैसँग पचाउन सकिने भएकाले बच्चादेखि वृद्धवृद्धाका लागि अति उपयोगी छ । च्याउमा पानीको मात्रा ९० प्रतिशत पाइने हुनाले यो एकदम महत्त्वपूर्ण मानिन्छ । च्याउले क्यान्सर, मुटुरोगजस्ता रोग लाग्नबाट बचाउँछ ।

दैनिक साक्षरता

आज मिति २०८३ साल वैशाख १५ गते सोमबार 27 April 2026 तिथि: एकदशरी

ज्यो. लक्ष्मी प्र. टकाल
ठेकाल : पञ्चमाला खड्क
सञ्चालक अमल शिवाजि खड्क
सहसञ्चालक लक्ष्मी खड्क
९८६३११०८९/९८९०४०९१६५

मेघ घ घे लो ला लि लै लो अ
घन लाग्छ । जनता अशाहित ।
आईबहिनीसँग विवाद ।

कृषक हि हु हे हो डा डि डु डे डो
लेनदेनबाट लाग्छ ।
बोलीले माव्यसँग विवाद ।

तुला रा रू रे रो ता ती तु ते
माव्यजनबाट दुःख, विवाद बढ्ने ।
अकरनात घन लाग्छ ।

मकर भौ जा जी खि खू खे खी जा नी
व्यवसायबाट लाग्छ ।
पिताजीमा कट्ट ।

वृष इ उ ए ओ वा वि वु वे वो
पुरोध्याय आथयमा वृद्धि ।
जनता अशाहित ।

सिन्धु का कि कृ घ ङ छ के को हा
कर्मापारी र भिन्नसँग विवाद ।
पराक्रम बढ्ने, आथयमा वृद्धि ।

धनु य वो भा भी भ धा फा डे भे
पराक्रमले घनलाग्छ ।
सन्तान र वाहनमा केही रक्ख्यो ।

रिद्धि सा सि सु मे मों दा टि टु ट
बोलीले शत्रु बढ्ने
कार्यामा सफल । घन लाग्छ ।

कन्या टो प पी घ ङ छ ठ पे पो
कर्मापारी र भिन्नसँग विवाद ।
पराक्रम बढ्ने, आथयमा वृद्धि ।

नृसिंह तो ना नि ने न बो या धि यु
उत्तम भोजन, घन लाग्छ ।
आईबहिनीसँग विवाद ।

कर्म भौ मो सा सी सै से सो द
जनता अशाहित, प्रेरिकासँग विवाद ।
रोजगारीबाट घन लाग्छ ।

मिथुन का कि कृ घ ङ छ के को हा
घर्ना कर्मला सर्थ ।
परिवारको सहयोगले घनलाग्छ ।

धनु य वो भा भी भ धा फा डे भे
पराक्रमले घनलाग्छ ।
सन्तान र वाहनमा केही रक्ख्यो ।

मिथुन का कि कृ घ ङ छ के को हा
घर्ना कर्मला सर्थ ।
परिवारको सहयोगले घनलाग्छ ।

धनु य वो भा भी भ धा फा डे भे
पराक्रमले घनलाग्छ ।
सन्तान र वाहनमा केही रक्ख्यो ।

मिथुन का कि कृ घ ङ छ के को हा
घर्ना कर्मला सर्थ ।
परिवारको सहयोगले घनलाग्छ ।

धनु य वो भा भी भ धा फा डे भे
पराक्रमले घनलाग्छ ।
सन्तान र वाहनमा केही रक्ख्यो ।

